

The Wax Museum

Dedicat a Jaume Torrent Echevarría

Crec que devia ser l'any 1991. Jo era un noi de poble i havia anat a estudiar art dramàtic a la Península. Estava pendent d'una prova que m'havia de fer un grup de teatre de la ciutat. Com tots els estudiants joves, i gairebé orfe en el meu cas, era un xicot pobre i il·lusionat, amb necessitat de diners i, sobretot, d'una oportunitat a la vida.

Esperant aquesta oportunitat, que ja sabia que arribava gairebé sempre tard si és que arribava, vaig trobar, pel que fa als diners, un lloc de treball adient a les meves escasses condicions laborals. El Museu de Cera de la ciutat, una ciutat marina i marinera, necessitava una mena d'home anunci. Es tractava de conduir una espècie híbrida de mobilet i bicicleta, portant a remolc rere meu, com si fos un *rickshaw*, un carret entelat i coquetó dins del qual anava, asseguda, com a atracció i reclam, una figura de cera. Estic segur que em van contractar per tres coses: perquè era alt i prim i tenia les cames llargues, cosa que augurava

una bona pedalada; perquè vaig dir-los que tenia nocions de mecànica, i això els podia anar bé, i perquè devia semblar-los poc ambiciós. És la impressió que em va fer quan el director, un home calb, greixós i malcarat, assegut rere la taula, em mirà directament a les cames com si fos una *vedette*, canvià el semblant quan jo vaig parlar de mecànica, i no vaig saber fer res més que somriure quan després m'indicà molt sincerament i cruament que no esperés pas guanyar gaire, i em va deixar anar la miserable xifra.

S'havia de conduir el carret per la ciutat, especialment pels llocs on hi havia més turistes: a prop de la catedral, pel port, al voltant d'alguns monuments, i també pujar una llarga avinguda molt transitada (aleshores m'ajudava, especialment en el tram final, amb el motoret adossat a aquell giny), i després de donar una volta a un obelisc i a una plaça, tornar a baixar la concorreguda avinguda pedalejant fins a l'edifici del Museu de Cera, que era a prop del moll i que, o bé per falta d'imaginació, o bé pel continu atracament al port de la ciutat de vaixells de guerra britànics i americans, a més d'algun vaixell de turisme de luxe, havien decidit batejar com *The Wax Museum*.

Mentre pedalejava amunt i avall duent la figura somrient i quietíssima, parava per lliurar propaganda i fullets, o per deixar que algun turista es fotografiés al costat del *rickshaw* i del maniquí.

La meva estàtica acompanyant, ja que era una dona, era ni més ni menys que una bastant ben acabada i bellíssima Sofia Loren. La meva indolent i pacient companya anava asseguda i duia un luxós vestit de nit

(tot i que jo sempre la passejava de dia) negre. Lluïa un generós escot, i les cames, encreuades, deixaven veure part de les cuixes enfundades en unes sexis mitges negres per tapar potser l'excessiva blancor de la carn artificial. El rostre, que malgrat la pintura no aconseguia amagar una accentuada i lògica pal·lidesa, somreia amb una molsuda i ampla boca de llavis sensualment pintats de roig. L'actriu duïa una copa de xampany a la mà esquerra, amb la qual fictíciament brindava amb la gent que la mirava passar pels carrers.

Tot i que el Museu de Cera no era pas gaire famós ni excel·lent, aquell maniquí de cera estava molt ben fet, i quan tornava a l'illa, al meu poble, i la gent em demanava quin era el meu ofici a la Península, els explicava seriosament (però sense entrar en tots els detalls) que feia de xofer de Sofia Loren i la passejava tot el dia amunt i avall. És clar, ningú no s'ho creia, tot i que jurés que era absolutament cert, així que primer em prengueren per un tossut bromista, i després per mig boig. Si alguna ànima cànida em demanava detalls de com era ella en el nostre tracte, jo li explicava que molt pacient i silenciosa, que no obria la boca i era de molt bon conformar.

Si m'hagués pogut veure el pare, crec que s'hauria posat molt content. La vida té moltes casualitats. El pare era un home senzill, menys ambicions que no pas jo, enamoradís i tendre. Mai no he entès com la mare va decidir casar-se amb ell. Eren absolutament diferents en tot: en caràcter, en filosofia, en ambicions. Ella és pràctica, orgullosa i ambiciosa, i mai no li agradaria saber que durant un quant temps vaig haver de fer

de ciclista o motorista anunci. El seu fill no podia caure tan baix. Una vegada mort el pare, no va trigar gaire a anar-se'n a viure amb el director de la sucursal d'un banc. Va tardar tan poc (un parell de mesos) que vaig tenir la sospita de si no s'entenia ja amb ell abans de la mort del pare.

Però si asseguro que el pare s'hauria alegrat de la meva feina, és perquè justament havia estat Sofia la seva actriu preferida. Havia vist totes les seves pel·lícules, i al seu taller de reparació de motos, que compartia amb un soci, hi havia, amagada als ulls de la mare, que de totes maneres s'hi deixava caure ben poc, una preciosa fotografia de Sofia en blanc i negre, que duia una cotilla negra que li modelava una cintura de vespa, mitges de color carn i lligacames negres, amb les mans a les cuixes i somrient a la càmera d'una manera sensual i seductora. Tot i que la Loren em semblava una miqueta gran per a mi, i aleshores m'inclinava més per la Stefania Sandrelli, la Dominique Sanda i la Laura Antonelli, que tot i ser més grans que jo tenien aleshores l'erotisme que em convenia, reconec que en aquella fotografia em semblava irresistible, i un cop mort el pare, vaig demanar-la al soci i me la vaig emportar a casa. El soci, en Massimo, em donà uns copets a l'esquena.

—Ets un romàntic com el teu pare i no tens res a veure amb la teva mare. Encara m'hi estic barallant pels diners. En fi, un terme mitjà, en el teu cas, estaria prou bé.

La qüestió és que el pare no sé pas si admirava més a Sofia Loren o al seu marit, Carlo Ponti. Sempre es meravellava de com una dona tan guapa podia estar

al costat d'un tipus molt més gran que no pas ella, baixet, gras, calb i lleig. «És la demostració palpable», deia el meu ingenu progenitor, «que un home lleig pot enamorar una dona bella i famosa.» S'oblidava, és clar, del poder i dels diners. Si el comentari el feia davant la mare, ella s'encarregava de seguida, cruelment i amb un accentuat sarcasme, de recordar-li aquest detall. Però la bona fe, la ingenuïtat i el romanticisme del pare no trontollaven davant la contundència de l'argument: podien haver arribat a ser llegendaris.

Després, jo m'he adonat d'altres exemples d'home lleig (en el cas que esmentaré, molt lleig) que sedueix una dona guapíssima, i és el d'en Serge Gainsbourg amb la Jane Birkin. No sé pas quin de tots dos, en Carlo o en Serge, tindria més mèrit. El pare segur que no se'n va adonar perquè no n'estava gaire de la cançó francesa. Ja sé, però, que el que resulta atractiu d'un home per a una dona és molt diferent del que cerquem nosaltres en les dones; elles es fixen més en altres trets del caràcter que no pas en el físic, com poden ser la intel·ligència, el prestigi, el poder o la tendresa, encara que els uns no tinguin res a veure amb els altres la major part de les vegades.

Estic segur que era a la primavera quan em va passar el que ara explicaré. S'estrenava la darrera pel·lícula de la Loren, *Sabato, domenica e lunedì*, i l'actriu va venir a presentar-la a la vila. Tot i que la sala de cinema on la projectaven no era dins el meu trajecte, algú degué explicar-li que la seva figura de cera es passejava amunt i avall per la ciutat, o tal vegada, casualment, em va veure. El fet és que va manar a un xofer que em vingués a cercar, i custodiat per ell, vaig conduir, ben sorprès i pensant que era una broma, el carretó fins a un famós restaurant situat en una avinguda prop del port. Un cop allà, i mentre vigilava el meu carret, em va fer entrar. En un reservat, poc reservat d'altra banda, la Loren estava prenent el cafè després d'un bon dinar. Vaig quedar palplantat, bocabadat. Al natural era més guapa que en les fotografies. La diva era allà, a dos pams de mi, mirant-me divertida amb els seus grans i preciosos ulls i somrient-me amb desimboltura i un xic de picardia.

—Així que tu ets el que no deixes de portar-me amunt i avall per aquesta ciutat. Quin xofer més guapo que tinc!

Com que jo havia quedat sense saber què dir, ella s'aixecà i em féu un parell de petons a les galtes.

—Has dinat ja?

Vaig fer que sí, malgrat que era mentida, i és que molts dies, per estalviar, menjava un entrepà o no menjava res.

Em va fer seure al seu costat i em va preguntar si volia un cafè. Va demanar-ne dos més, un altre per a ella i un per a mi, acompanyats d'unes copetes de grappa, sense consultar-me el parer d'això últim. Suposo que ho va fer per veure si m'animava. Van servir-los de seguida, mentre Sofia em demanava coses de mi: d'on era, què volia fer, si m'agradava allò que feia. Sempre en to desimbolt i maternal. De cop i volta, la cara se li va il·luminar amb un gran somriure.

—T'agradaria portar-me a passejar de debò? —va demanar-me.

I sense deixar-me contestar, va fer que portessin el ninot de cera dins el restaurant, el van posar al mateix indret on s'asseia ella, i es disposà a sortir.

Un dels seus acompanyants va protestar discretament.

—Però Sofia, el director del restaurant venia cap aquí a saludar-te. Em sembla que venia de la costa. Si no et troba, quedarem molt malament.

—Ja m'hi trobarà —va dir enriolada, assenyallant la figura—. De totes maneres —va afegir, repen-sant-s'ho—, digueu-li que me n'he hagut d'anar i que

el convidó aquest vespre a l'estrena. Doneu-li un parell d'entrades.

Un cop dit això, em va agafar de la mà i vàrem sortir de la manera més discreta que vàrem poder. Es va asseure dins el carret. Abans, va donar ordres que, després que arribés el director, portessin la figura de cera al seu hotel, precisant que jo la deixaria a ella allà després de fer unes quantes voltes.

Vàrem fer dues vegades el trajecte, i jo crec que molta gent es va adonar que portava la Loren de veritat, malgrat la quietud que mantenia com si realment fos de cera. Les cames, però, no eren de cera, els pits no eren de cera, el somriure en la seva boca escarlata no era immaterial, ni la copa de xampany, que era xampany de debò. Quan ningú no la veia, reia o parlava amb mi. Quan passàvem davant la gent, tornava al seu paper de maniquí. Va fer una broma a un guàrdia urbà, que va quedar parat com una estàtua de sal, amb el xiulet a la boca.

El sol queia damunt nostre. Tot era tòrrid. Em semblava la dona més desitjable que havia vist mai, i jo crec que també li vaig agradar des del principi. Aleshores era un noi molt alt i prim, però fort, tenia el cabell bru i arrissat, una mica llarg, i gairebé sempre estava alegre. Em demanava coses sobre el meu futur i em preguntà si tenia xicota. Li vaig contestar que no, i ella semblava que no s'ho creia. Quan li vaig dir que aspirava a entrar en un grup de teatre i estava pendent de fer una prova, em va dir que m'ajudaria.

Va demanar-me que la portés a l'hotel, però en comptes d'entrar per la porta principal, em va

fer entrar per l'aparcament. Vaig deixar allà el meu *rickshaw*, em va agafar de la mà i pujarem a la seva habitació. Em portava amb tota naturalitat, sense cap intenció d'amagar-me, però jo no les tenia totes amb mi i estava un xic nerviós. Sofia havia begut una mica i el riure no només li esclatava en els llavis, sinó també en els seus ulls meravellosos. Mentre pujàvem en l'ascensor, em sentia envoltat per la seva mirada, i ella em repetia, potser per animar-me: «Ets un noi molt guapo».

Vàrem entrar a la seva cambra, una cambra molt més senzilla del que havia imaginat, però és que jo no coneixia gaires hotels i la ciutat tampoc era cap potència hotelera.

Aleshores, va telefonar a consergeria per demanar si havia arribat Tazio Secchiaroli. En Tazio era un gran fotògraf i, aleshores, també el seu fotògraf particular. Li digueren que no, així que ella va donar ordres que, quan arribés, li telefonés de seguida.

—Bé. Ens haurem d'esperar —va dir-me.

—El problema, senyora Loren, és que jo he de continuar els meus viatges amb vostè. Bé, perdoni, amb la seva figura.

—No temis. Faràs festa aquesta tarda. I no t'acomiaran, t'ho asseguro. Et fa por quedar-te sol amb mi?

—No, senyora, però...

—Diguem Sofia. Res de senyora. Ja som amics. Descansarem una mica. No se sap mai quan arribarà aquest Tazio. Ens deu estar buscant per la ciutat. Ja ho veuràs, és el millor fotògraf d'Itàlia.

Estava guapíssima, fantàstica. Es va treure les sabates, i en fer-ho, em va dir:

—No estic gaire sexi així, però he de descansar els peus. Acosta't, no tinguis por: el sofà és prou gran per a tots dos. Seu a prop meu i explica'm els teus projectes.

No sé pas com m'hi vaig atrevir, però vaig començar a acaronar-li els peus, i vaig acabar fent-los un bon massatge mentre li explicava el que m'agradaria fer, encara que no sé si m'escoltava del tot. Se sentia relaxada, gairebé somnolenta. Crec que es va acabar adormint un parell de minuts amb les meves carícies. Després, en despertar-se, vaig continuar les carícies. Aquest contacte em provocava una evident excitació física que m'era molt difícil dissimular. Sofia va estar molt afectuosa amb mi, però mai no he explicat què va passar. Tal vegada, res. Al cap d'uns tres quarts d'hora, va sonar el telèfon. Era en Tazio. Li va demanar que pugés a l'habitació amb la màquina de retratar. L'home va obeir i no trobà gens estrany que estigués-sim allà tots dos sols. Em va semblar un home molt divertit, alegre i simpàtic. Començà aleshores una sessió fotogràfica intensa, inoblidable. Sofia es va treure el vestit i es va quedar en roba interior: sostenidors i calces negres, mitges negres amb lligacames i sabates de taló, igual que a la fotografia que tenia el pare. Vaig pensar en ell. El seu fill havia aconseguit arribar al que fou un petit somni seu. Si em podia veure, devia estar ben orgullós de mi. O potser, des de l'altre món, havia propiciat aquesta trobada. La sessió fotogràfica la podria definir com una sessió molt calenta. Abrasadora per a mi, però professional. Fèiem una

escena d'amor al llit, com si juguéssim a estimar-nos, com si fossin els fotogrames, les imatges d'una pel·lícula. Jo amb el tors nu, ella vestida com he explicat.

Quan en vàrem tenir prou, ens vestírem i em va prometre que m'enviaria, un cop revelades, totes les fotografies. Després em va demanar si volia portar-la al cinema en *rickshaw*. Evidentment, li vaig dir que sí, tot i que em costés perdre la feina. Ella es va entestar a trucar al Museu de Cera i a parlar amb el director, malgrat jo li assegurava que no era necessari. Quan despenjà la secretària i, identificant-se, li va demanar per parlar amb el director, es pensaven que era una broma. A la fi, s'hi va posar, malhumorat com sempre. D'antuvi l'home no es creia que li parlava la Loren, però crec que l'autoritat de la seva veu, i la seva energia i seguretat, el van convèncer, i acabà per citar-lo a les portes del cinema. Es va vestir molt elegant i atractiva: estava guapíssima i així li ho vaig dir. Va aconseguir una americana negra per a mi, una corbata, em va pentinar amb afecte i tendresa com si fos la meva mare (bé, diria millor, la mare que jo hauria somiat i que estava una mica lluny de la realitat de la meva), i quan fou l'hora, la vaig dur cap al cinema. Allà hi havia un munt d'admiradors esperant-la: la vorera era plena de gent, la policia havia tallat la circulació, les autoritats es movien nervioses per fotografiar-se amb la diva, a la qual esperaven veure arribar en un gran cotxe. Vàrem passar gairebé desapercebuts fins al cinema. Un agent, que no ens volia deixar passar, va quedar astorat en veure Sofia i li demanà un autògraf, que ella va estampar a la seva gorra. L'arribada a l'estrena, conduïda pel meu

carret, va ser tot un esdeveniment. Els flaixos del fotògrafs il·luminaren el vespre, la policia amb prou feines podia retenir la gent, que aplaudia l'original arribada de l'estrella nacional. Enmig del públic, vaig tenir la sort de veure el meu cap, que intentava acostar-se a nosaltres i gaudir d'un instant de glòria sense poder aconseguir-ho.

Després d'aquell dia, tot va ser diferent. Al poble, tots reconegueren que jo no fantasiejava ni deia mentides (la fotografia de la nostra arribada en *rickshaw* a l'estrena es va publicar a tots els diaris d'Itàlia). En Massimo, l'exsoci del pare, em va escriure una carta entenedridora, felicitant-me. La mare no va comentar-me mai res, com si ignorés que el seu fill havia passejat en bicicleta una famosa artista. Crec que fins i tot va desaparèixer uns quants dies. Quan van arribar les fotografies (juntament amb un generós xec i unes delicades paraules perquè l'acceptés), les vaig mostrar de seguida al grup de teatre, en el qual em van donar el paper de primer actor, i galant, en l'adaptació d'una obra de Mario Soldati.

Vaig ser molt famós a la vila durant un temps, i hi havia gent que es disfressava i em demanava que els portés amb el carret. El meu cap no va tenir altre remei que apujar-me el sou quan vaig fer la insinuació que estava molt cansat, cosa que era veritat, i me'n

volia anar. Malgrat el seu interessant i interessat gest, no vaig pas seguir gaire temps de conductor, ja que la vida anava de pressa i jo volia enfilar-me a la seva incansable roda.

Ara ha passat el temps i d'alguna manera la vida m'ha somrigut. Han transcorregut gairebé vint anys de tot allò i sóc un home madur. He triomfat decentment en el teatre i àdhuc he estat protagonista de diversos films experimentals, curtmetratges i sèries de televisió. M'he casat amb una actriu molt guapa, que hauria merescut més sort als escenaris i que després ha creat una agència de models. Tenim dos fills, un noi i una noia, que creixen bells i sans. Potser res no hauria estat així si aquell migdia no hagués ensopegat amb Sofia Loren. Segurament m'ha oblidat, i només recordarà vagament l'anècdota que una vegada, en una ciutat de províncies, va suplantar la seva figura de cera acompanyada d'un jove amb el qual va fer una curta i apassionada sessió fotogràfica. Jo no puc oblidar-la, i encara li donaria les gràcies una vegada i una altra. Jo, i també el meu pare, suposo, que de vegades imaginava dalt del cel, orgullós de mi, aclucant-me l'ullet com volent dir: «Bé, noi, tu sí que has aconseguit els teus somnis. I una part, també, dels meus».